

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 188/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. Š., bytom B., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. G., B., ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 232/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2003 doručená sťažnosť Ing. V. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. G., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 232/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 155/93).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 22. novembra 1993 podal spoločne s ďalšími štyrmi navrhovateľmi na okresnom súde (pôvodne Obvodnom súde Bratislava 3) „návrh o zaplatenie mzdového nároku voči spoločnosti INCA, a. s.“. Uvedená vec bola vedená pod sp. zn. 12 C 155/93. Z dôvodu späťvzatia návrhu jedného z navrhovateľov okresný súd uznesením z 27. mája 1996 zastavil konanie v časti návrhu a ďalšiu časť návrhu zaevidoval pod sp. zn. 7 C 232/96.

Podľa sťažovateľa okresný súd porušil v konaní o mzdovom nároku jeho základné právo tým, že už nikdy nedosiahne uspokojenie svojho nároku, keďže sa dosiahnutie právnej istoty vydaním právoplatného rozhodnutia stalo nemožným v dôsledku zániku žalovaného subjektu, pričom viackrát žiadal prvostupňový súd, aby konal.

Vo svojej sťažnosti upozorňuje na to, že v dôsledku zbytočných prietahov v súdnom konaní nebude pri uplatňovaní svojho nároku úspešný, „nakoľko uznesením Krajského súdu v Bratislave vydaným pod č. k.: 1 K 31/02 zo dňa 9. 9. 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 10. 2002 bol zamietnutý návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku na odporcu a dňa 6. 11. 2002 došlo k jeho výmazu z obchodného registra Okresného súdu v Trenčíne“.

Sťažovateľ je toho názoru, že jeho ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 232/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 155/93) porušené.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. V. Š., bytom B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod č. k.: 7 C 232/96 (pôvodne 12 C 155/93) o mzdový nárok porušené bolo.

2. Sťažovateľovi Ing. V. Š., bytom B. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000 Sk,- (slovom: jednototísíc korún slovenských), ktoré je Okresný súd Bratislava III. Povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z jej príloh a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 232/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 155/93).

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom 4. júla 2001. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a 210 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať (výnimkou je postup podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý však v tejto veci neprichádzal do úvahy), a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2001 bol na základe odvolania odporcu uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 138/02, 8 Co 139/02 z 27. mája 2003 zrušený a konanie vo veci bolo zastavené. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 23. júna 2003. Rozhodnutím krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu veci bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom a napokon ani postup krajského súdu. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd v tejto spojitosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť (do vynesenia rozsudku

okresným súdom) podaním podnetu na začatie konania podľa ústavného stavu platného do 1. júla 2001.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003